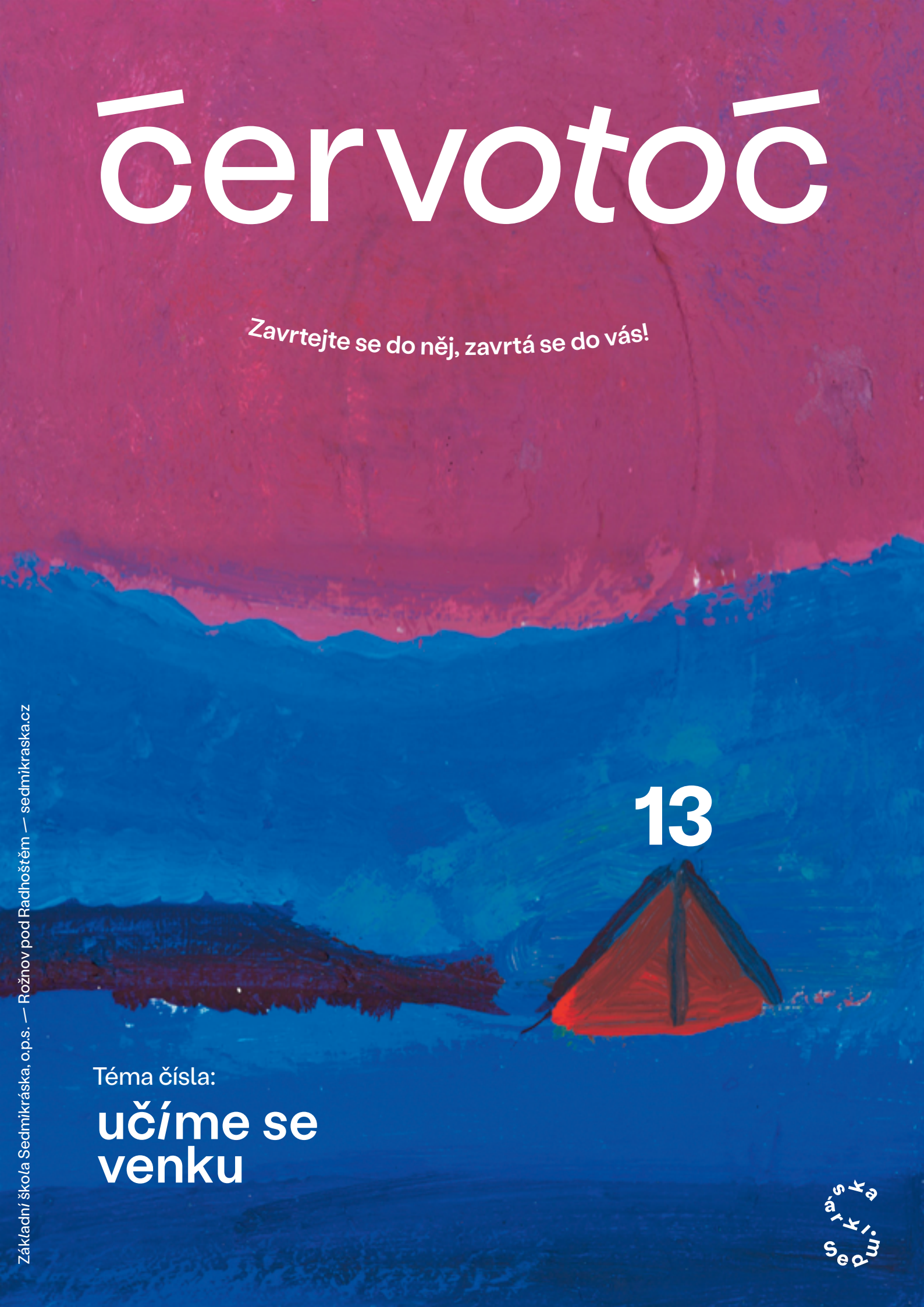
červotoč

Zavrtejte se do něj, zavrtá se do vás!

13

Téma čísla:

učíme se venku

Základní škola Sedmikráska, o.p.s. — Rožnov pod Radhoštěm — sedmikraska.cz

Sedmikráska

SEZNAMTE SE S...

S paní učitelkou Gabrielou Poláchovou

se setkávají žáci a žákyně na prvním i na druhém stupni. Mladší děti ze čtvrté a páté třídy s ní zažívají hodiny přírodovědy, ve čtvrtém ročníku jsou tyto hodiny navíc propojovány s hodinami výtvarné výchovy, na jejichž přípravě paní učitelka Poláchová spolupracuje s výtvarnicí a učitelkou dějepisu Markétou Holišovou. Přírodovědu na druhém stupni střídá přírodopis a v osmé třídě přibývá ještě chemie – a právě tohle jsou předměty, kterými se paní učitelka Gabriela zabývá nejvíce. V hodinách věnovaných zkoumání přírody velmi často vyráží mimo školu, od vzniku venkovní učebny patří mezi její nejčastější uživatelky. Mimo jiné i o tom, co ji k tomu vede, jsme si povídali v kratičkém rozhovoru.

Co ti na předmětech, které vyučuješ, připadá nejzajímavější?

Přirozeně vyvolávají v žácích nekonečný řetězec otázek, které pak spolu dáváme do souvislostí. Zajímavé jsou pro mě přesahy, mezipředmětové vztahy. Tento rok úplně poprvé zkouším propojovat přírodovědu s výtvarnou výchovou. Když 9. třída v chemii vytvoří pH stupnici a 4. třída s touto barevnou škálou maluje ve výtvarné výchově, tak to mě opravdu baví.

Tebou vedené vyučování se často odehrává v prostředí venkovní učebny. Co tě k tomu vede?

Nezvoní tam, nevisí na stěně hodiny, čas plyne jinak. Změna prostředí. Pomůcky nejsou jen na obrázku, ale dají se chytat, lovit, sbírat. Při sebehodnocení se žákům tyto hodiny rychle vybavují a jsou hodnoceny velmi kladně.

Své hodiny stavíš na takzvané badatelsky orientované výuce. Přiblížíš nám, oč se jedná?

Sami žáci kladou otázky, formulují hypotézy, plánují postup jejich ověření, provádějí pokusy, vyhledávají a třídí informace, vyhodnocují výsledky, formulují závěry, které nakonec prezentují před ostatními. Během těchto činností mají přiděleny role. Postupem času sami zjišťují, v jaké roli jsou pro tým největším přínosem.

— připravil Daniel Stibor —

Na titulní straně představujeme nový logotyp Sedmikrásky od autorky vizuálního stylu naší školy Lenky Mičolové.

– malba Natan Karafiát, 5. tř. –

Na protější straně záběr z venkovní laboratoře. Děti ze čtvrté třídy zkoumají bezobratlé živočichy.

Fotografie použité v tomto čísle: fotoarchiv Sedmikrásky.

Učíme se venku

1

2

3

1 2
Fyzika 7. tř., optika / teplota. Měříme na slunci, ve stínu i na vlastní kůži.

3
Občanská výchova 6. tř., místo, kde je mi dobře.

4 6
Čtvrťáci se zúčastnili projektového vyučování se včelařem Miroslavem Urbanem.

5
Vlastivěda 4. tř., sluneční soustava. Obíháme po oběžných drahách.

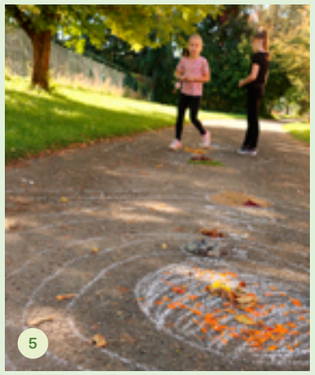
7
Akční angličtina venku.

8
Na školní zahradu můžeme vyběhnout i o velké přestávce.

9 10
Přírodopis 7. tř., stavba buňky. Model trepky z přírodních materiálů, popis funkce organel.

11
Přírodověda 4. tř., na lovu bezobratlých.

4

5

6

7

8

9

10

11

Poznej listy ↑

VENKOVNÍ UČEBNA

U nás na školní zahradě je nová venkovní učebna. Vede k ní chodníček z kamení. Kolem chodníčku je nasypaný štěrk, ve kterém rostou různé rostliny. Učebna je na menším pódiu, na které vedou dřevěné schody. Téměř vše v učebně je ze dřeva. Nejsou tam židle, ale malé lavičky pro dva. Stoly i lavice z učebny jsou vyrobeny z jasanu, takže jsou velice odolné, ale ne tak těžké, aby je děti neunesly. Střecha je z průhledného plastu, což znamená, že v létě je tam hodně horko, ale zase je tam vždy dost světla.

– Marie Kovářová, 7. tř. –

Na naší školní zahradě máme nově venkovní učebnu. Když přijdete na zahradu, uvidíte ji hnedka po pravé ruce. Je to zastřešená plocha, ke které vede kameny vydlážděný chodníček. Když se po chodníčku vydáte, budou vás provázet různé bylinky a keříky. Až dojdete přímo k učebně, narazíte na tři malé schůdky vedoucí k jasanovým lavicím. Těch je zde devět a k nim také devět laviček. Hnedka před lavicemi je malířský stojan, který funguje jako tabule.

– Dita Lajšnerová, 7. tř. –

Když vyjdete ze dveří naší školy na zahradu, po pravé straně uvidíte dlouhý kamenný chodníček. Kolem kamenů je nasypaný štěrk a v něm jsou zasazené kytky. Až vyrostou, bude to tam vypadat krásně. Poté, co přejdete chodníček, uvidíte před sebou naši venkovní učebnu. Vedou k ní dřevěné schody. Ve venkovní učebně se nacházejí jasanové stoly a lavice pro žáky, dále je tam menší tabule. Když se kouknete nahoru, uvidíte krásné modré nebe (pokud není škaredě), strop venkovní učebny je totiž průhledný. Z učebny jde vidět na naši školní zahradu s houpačkami, trampolínou a dalšími různými průlezkami. Také můžete vidět mnoho stromů, které se na podzim krásně zabarví do všech různých barev, za stromy je také hřiště na všechny možné sporty. Naše venkovní učebna je krásná, učí se tam velmi dobře.

— Iva Janošková, 7. tř. —

K venkovní učebně vede hezká cestička ze zahlazených kamenů a okolo jsou malé kamínky a v nich rostou květiny. Do učebny dále vedou dřevěné schody. Učebna nemá žádné zdi, takže je tam zima a fouká tam, je celá ze dřeva a střecha je z průhledného plastu a drží na tlustých dřevěných sloupech. Dřevěné lavice a stoly jsou hladké, velmi bytelné a těžké. Na lavice se vejdou až tři žáci. Podle mě je super, že nějakou venkovní učebnu udělali, v létě je tam fakt dobře.

— Mikuláš Stejskal, 7. tř. —

— Matyáš Daniel, 7. tř. —

ÚVAHY
Svoboda a *ideály*

V hodinách literatury deváté třídy jsme se obsáhle věnovali textu Alberta Einsteina nazvanému Jak vidím svět. Světoznámý vědec v něm hovoří mimo jiné o tom, jaké ideály ozařovaly jeho cestu životem, a přemýšlí nad tím, co pro něj znamená svoboda. V hodinách slohu se pak deváťáci a deváťačky nad těmito dvěma tématy zamýšleli sami. Přinášíme několik ukázek.

Ideály. Ideály života. Téma, se kterým se setkáváme každý den, často aniž bychom si to uvědomovali. Lidstvo postupem času tyto ideály vytvořilo a na lidi s odlišnými názory a hodnotami se pohlíží jako na něco méněcenného. To, že tento přístup není správný, asi všichni chápeme, ale to neovlivňuje naše chování.

Všichni někdy pomlouvají, ať to bylo v dětství, v dospělosti nebo ve stáří. Na každého z nás působí vliv společnosti, který způsobuje kritický pohled na lidi odlišné. Toto se děje, ať chceme nebo ne.

Troufám si vyjmenovat pár ideálů, které lidé považují za nejdůležitější. Seznam nebude dlouhý. Bohatství, krásné a dokonalé tělo, oblíbenost, popularita a lajky u poslední fotky na Instagramu. Uvědomujeme si, že jsme se stali otroky něčeho tak banálního? Jistě, je radost, když vyděláváme hodně peněz, je radost, když nás mají ostatní rádi, ale v zápalu této radosti si neuvědomujeme, že to vše můžeme také ztratit, a všechna radost pomine.

Rozvoj sebe sama, ať už ten fyzický, hmotný nebo duševní, je to, čemu bychom se měli věnovat. Soustředit se na tento svět a postarat se, aby byl co nejšťastnější, a místo pomlouvání druhých za jejich zády jim raději pomoct.

— Bohdanka Nekorancová, 9. tř. —

Svoboda. Co to znamená? Co pro nás znamená? Uvědomujeme si ji vůbec? Máme ji vůbec? Je snad svoboda „jen“ to, že se můžeme oblékat, jak chceme, cestovat, kam chceme, nebo říkat své názory? Co třeba taková svoboda uvnitř nás?

Dokážu si odpustit? Dokážu se nesoudit za všechny věci, co jsem udělala a dělám, a co jsou podle mé (ne)svobodné mysli špatně? Dokážu svobodně myslet? Dokážu přestat myslet nesvobodně? Člověk by chtěl někdy přestat myslet úplně.

Občas se mé „svobodné já“ staví k svobodným rozhodnutím velmi nesvobodně. Chtěla bych svobodně myslet a svobodně se rozhodovat. Ale občas mi to má nesvoboda uvnitř nedovolí. Není to snad to, co celý život hledáme? Neženeme se snad za tím, být svobodní uvnitř sebe? Já bych teda rozhodně chtěla umřít s pocitem svobody. Tím opravdovým.

Tato vnitřní svoboda je pro mě něčím jasným, ale přesto abstraktním. Něčím, co nedokážu popsat. Ale ten pocit, pocit svobody uvnitř sebe, si dokážu představit a cítit. Jen ne v denním slova smyslu. Je to pro mě něco známého a blízkého, a přitom až neuvěřitelně vzdáleného, nedosažitelného a neznámého.

Co je pro mě také důležité, je svoboda jako taková, svoboda, kterou si asi většina lidí vybaví, když se toto slovo řekne. Svoboda cestovat, svoboda v oblékání, svoboda studovat, svoboda volit… A svoboda říkat své názory. Říkat je nahlas, ať jsou jakékoliv.

Říkat své názory je věc první. Ale stát si za nimi, obhajovat je a popřípadě pak čelit následkům, je věc druhá. Je to pro mě osobně těžší. Jsem ale opravdu vděčná, že svůj názor můžu nahlas říct, zakřičet či zašeptat a obhajovat ho.

— Lea Brezinová, 9. tř. —

Žijeme v demokratickém státě a součástí demokracie je svoboda. Svoboda slova, názoru a možnosti volby. Proč je vlastně svoboda tak důležitá a proč bychom si jí měli vážit?

Vážit bychom si jí měli především proto, že v minulosti lidé museli za svobodu bojovat, a my bychom se měli snažit si ji udržet. V některých státech mají svobodu a práva podstatně nižší než u nás, a to není nic příjemného. Kdyby ale byla svoboda příliš vysoká, mohla by zasahovat až do morálních zákonů a pravděpodobně by se začala podobat svévolnosti. Jak by to asi vypadalo, kdyby si každý mohl dělat, co se mu zachce? Zvláštní představa… Nikdo by svou svobodu neměl ovlivňovat svobodu druhých. Pokud ovlivňujeme svobodu druhých, tak to přece nemůže být správně. Protože kdyby svoboda neměla své hranice, nebyla by to svoboda.

Na závěr bych chtěl zmínit, že bychom se měli o svobodu starat a usilovat o její zachování. Když jsme si ji v minulosti vybojovali, tak bychom si ji neměli nechat jen tak vzít.

— Ondřej Kamas, 9. tř. —

Svoboda je dost abstraktní pojem. Co to vlastně znamená, být svobodný? Existuje vůbec úplná svoboda? A jestli ano, je to správně?

Já si stojím za názorem, že svoboda, jako ostatně všechno, má své meze. Svobodě bez hranic a ohledu na druhé se říká svévole. Ku příkladu když k někomu přijdeš a bez ostychu mu něco vezmeš a hodíš to z okna. Aspoň podle mého tím zasahuješ do svobody někoho jiného. Kdyby svoboda neměla své meze, byla by tu anarchie.

Člověk si občas myslí, že není nikým ovlivněn. Podle mě ale každý je ovlivněn tím, kde se narodil a jaké názory zastávají jeho bližní a okolí. Tím ale neříkám, že to je nutně špatně. Jak si jinak udělat názor, než se dozvídat informace od ostatních? Je podle mě těžké mít přehled o všech úhlech pohledu na věc.

Žijeme ve státě, ve kterém funguje demokracie. I přesto, že má své chyby, tu v rámci možností má člověk svobodu a možnost volby. Jsou totiž země, ve kterých to nemají tak jednoduché jako my. Funguje tam například velká korupce, a když chceš vyjádřit jiný názor než oni nebo dokonce vyjadřovat nesouhlas s režimem nebo s některou výše postavenou osobou, můžeš být hned umlčen nebo dokonce i odstraněn. Těmito režimy naprosto opovrhuji a nesouhlasím s tím.

— Samuel Sedlák, 9. tř. —

Tři kuchaři

Pečený čaj

Jsem rád, že se mě na to ptáte. Moje pra pra prababička našla tento geniální recept na pečený čaj. Pečený čaj spočívá v tom, že do toho musíš dát lásku, a když tam nedáš lásku, tak ti to nebude chutnat a vyhodíš to do koše. Láska je v tom nejdůležitější. Dobrou chuť.

— Ondřej, Martin, Vít, 3. tř. —

Dobrý den, televizní diváci. Určitě se díváte na můj pořad „Pečený čaj nade vše!“ Dnes vás seznámím s receptem na pečený čaj. Ňam, vynikající čaj.

Postup:

Větší ovoce nakrájíme na kostičky a vložíme to do pekáče, pocukrujeme a dáme skořici, hřebíček a promícháme. Dáme pečený čaj do trouby na 200 °C po dobu přibližně 30 minut. Naplníme do skleničky, zavíčkujeme a otočíme jako marmeládu. A máte pečený čaj. Ňami, ňami, ňam! Na shledanou a doufám, že náš pořad budete sledovat na www.pecenycaj.cz.

— Rozárie, Amálie, Ester, 3. tř. —

Prvňáci se učí psát,

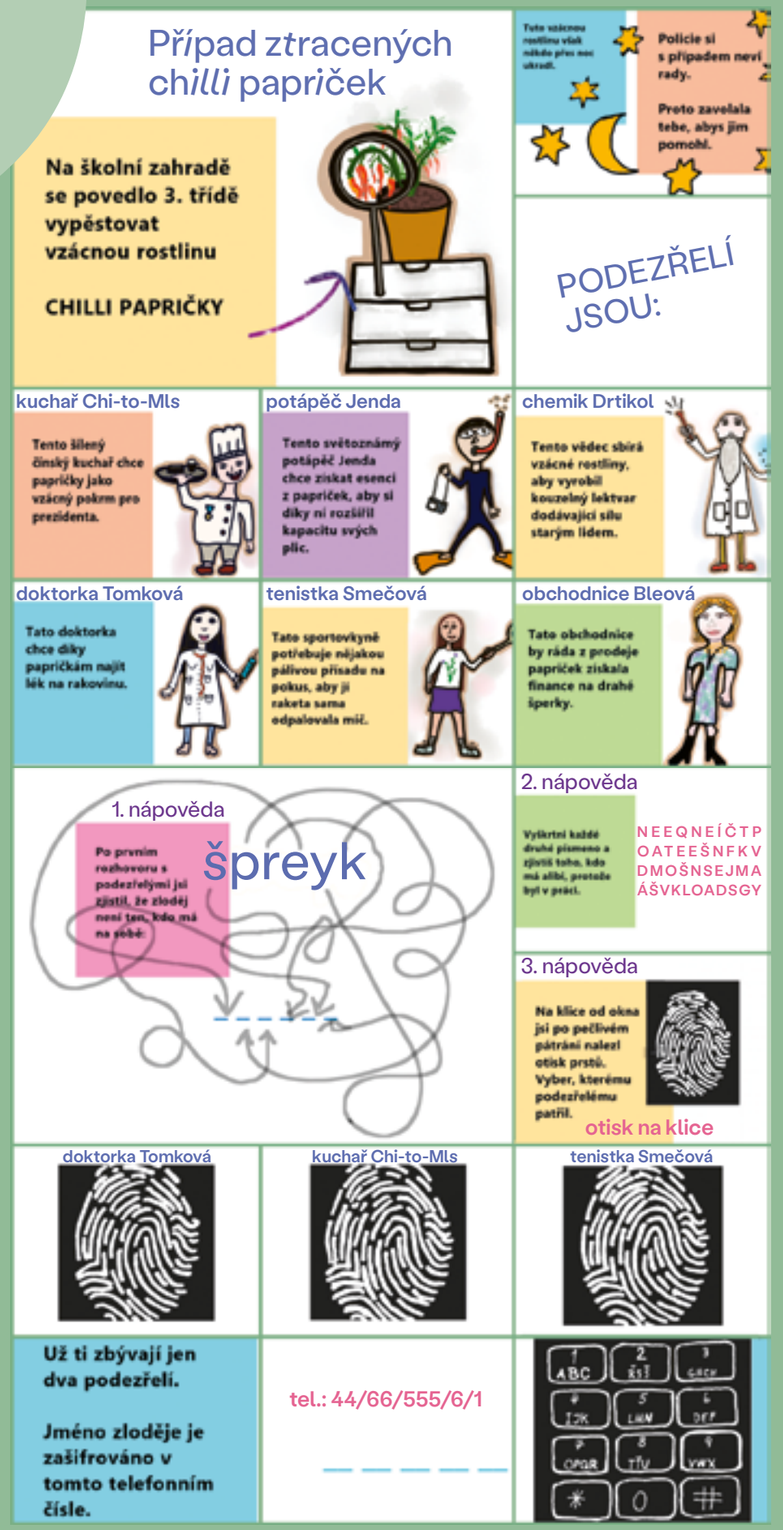
aby mohli tvořit příspěvky do Červotoče.

Detektivní zápletka

— připravili třeťáci a Pavel Sedlák —

BYSTŘ/ ROZUM

Sudoku

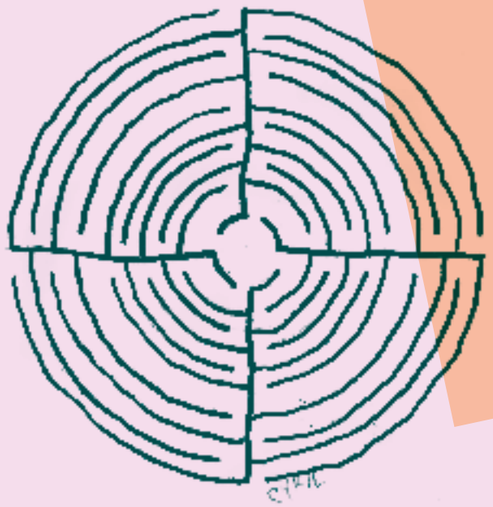
Osmisměrka

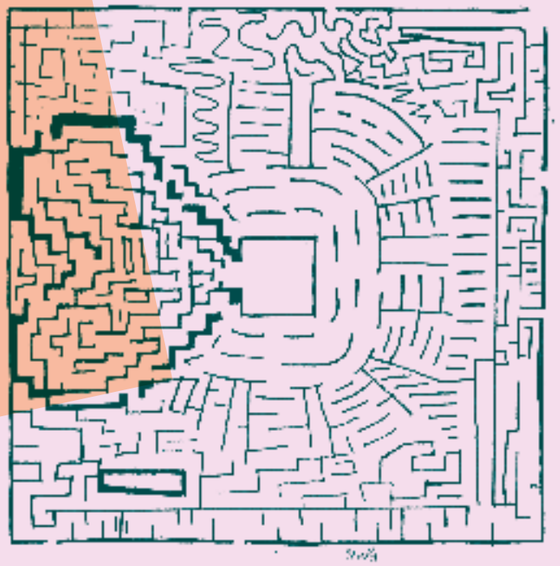
P	I	A	R	U	C	I	Á	N	M	A	L	T	A
A	E	E	S	T	O	N	S	K	O	O	A	A	M
M	E	R	Č	É	Č	Í	N	A	Ó	S	M	F	E
A	V	R	U	L	K	Y	P	R	M	T	E	R	X
Z	P	O	L	S	K	O	A	E	Á	R	R	A	I
O	L	O	I	L	A	M	V	G	N	O	I	N	K
N	Á	T	O	E	I	O	I	Y	M	V	C	C	O
K	Ž	O	Č	Z	Á	Ř	I	P	Í	Y	A	I	N
A	E	I	D	N	I	E	L	T	Ř	E	K	E	G
O	D	I	R	D	A	M	N	Ě	M	E	C	K	O

LÉTO
ZIMA
POLSKO
ŘEKA
MAJÁK
PRAHA
ČERVEN
MAJÍ
KŮŇ
KOMÁR
KNIHY
ŘÍJEN
ŠÁLY
ŽÁR
TMA

— Marie, Zora, Emma, Hana, Cyril, Nela, 7.tř. —

TAJENKA:

CO SE DĚJE V HOD/NÁCH… …4. TŘ/DY

Díra do světa

Hodina vlastivědy na téma pohoří ČR.

— připravili čtvrtáci a Jiří Krajča —

Co dělat, když…

Obecné pravidlo ke schůzkám:

Pokud se nejedná o první pomoc (opravdu akutní ohrožení)

Vždy předem domluvíme schůzku (rodič s učitelem / učitelkou, asistentkou pedagoga, školním psychologem, speciálním pedagogem, výchovným poradcem, vedením školy, školskou radou). Oznámíme dopředu téma jednání či problému (telefon, e-mail, případně osobně – nejlépe mimo rozvrh vyučovacích hodin dotyčného pedagoga). Využijeme také vypsané konzultační hodiny učitelů / učitelek.

Ředitel, zástupce ředitele – rodiče

Proběhne osobní předem domluvené setkání, popř. společné jednání s učitelem / učitelkou.

Je sepsán zápis z jednání a odsouhlasen návrh řešení.

Ředitel – rodiče

Rodič žádá o přijetí dítěte do školy nebo oznamuje přestup, potřebuje řešit školné, dlouhodobé omluvenky, individuální vzdělávací plán apod.

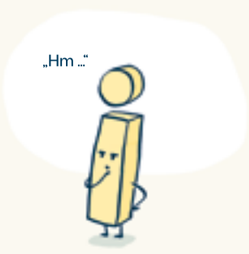
Proběhne osobní předem domluvené setkání, popř. společné jednání s učitelem / učitelkou.

Je sepsán zápis z jednání a odsouhlasen návrh řešení.

Správní a školská rada Sedmikrásky

podněty ke směřování školy, k organizaci školního roku a provozu Sedmikrásky, ŠVP, školní a hodnotící řád, stížnost na vedení školy

Rodič nebo pedagog má podnět, návrh, námitku nebo stížnost.

Podnět je zaznamenán a přidán jako bod jednání správní nebo školské rady nebo je rodič či pedagog na vlastní žádost přizván k jednání.

Je sepsán zápis z jednání a odsouhlasen návrh řešení.

Třídní učitel / učitelka a žák / žákyně

řeší výukové potíže a omluvenky

Žák / žákyně je nešťastný/á nebo nervózní.

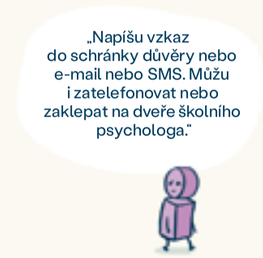

Třídní učitel / učitelka navrhuje postup, vyslovuje závěr, pochopení / přijímá omluvu.

Školní psycholog a žák / žákyně

(pedagog / dospělá osoba, ke které má žák důvěru) opakované a déle nevyřešené problémy, šikana, pocit ohrožení apod.

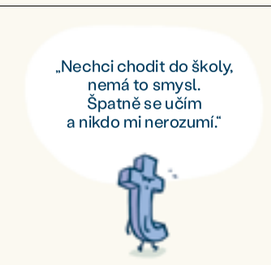

Žák / žákyně se svěří s problémem, je vyslechnut a je mu / jí nabídnuta rada. Společně s osobou, ke které má důvěru, je hledáno řešení.

Výchovný poradce a žák / žákyně, rodič, pedagog

klima školy, specifika při vzdělávání žáků, komunikace s poradenskými zařízeními (PPP, SPC…), volba dalšího vzdělávání.

Žák / žákyně nerad/a chodí do školy, opakovaně zažívá neúspěch, doporučené rady nepomohly.

S žákem / žákyní proběhne rozhovor, hledají se možnosti, které by pomohly ke změně a posunu.

Za týden či čtrnáct dnů proběhne další schůzka. Jsou zhodnoceny změny, hledají se další možnosti. Je nabídnuta podpora z více stran, jsou osloveni odborníci apod.

Kyberšikana

Žák / žákyně je šikanován/a jinou osobou pomocí informačních technologií – internetu, mobilního telefonu apod. (např. ubližování, ztrapňování, obtěžování, ohrožování, zastrašování, vydírání apod.).

Žák / žákyně se často svěří spolužákovi. Společně či sám / sama ve škole vyhledá dospělou osobu, které důvěřuje.

Žák / žákyně je ujištěn/a, že jeho / její pocity jsou v pořádku. Je mu / jí naslouchán, dostává se mu / jí podpory v tom, že se někomu svěřil/a. Žák / žákyně spolupracuje se školním poradenským pracovištěm, řeší se další kroky (např. zablokování účtu, ochrana dat), Žákovi / žákyni je poskytnuta ochrana. Probíhá spolupráce s vedením školy, rodiči, v případě závažných případů jsou osloveni odborníci či specialisté.

Pohádka o *lšice*

– ilustrace Anna Orságová, 2. tř. –

Byla jedna holčička, která se jmenovala Jindřiška. A protože to neuměla vyslovit a říkala si místo toho Lšika, už jí tohle jméno zůstalo.

Jednoho dne se Lšika vydala do parku a najednou uslyšela tiché naříkání: „Aú, jau, au auu."

Vydala se za tím zvukem až k velkému stromu, na kterém seděl zlý veverčák a naříkal. Lšika přišla blíž a zeptala se: „Proč tak hlasitě voláš?"

„Já nevolám, já naříkám," řekl veverčák.

„A co tě trápí, veverčáku?" ptala se Lšika.

„Mě bolí tlapka," na to veverčák.

„Tak proč nezajdeš za veterinářem?"

„Já nevím, kde je," zasténal veverčák.

„Tak já ti pomůžu," povídá Lšika.

„Vážně? Tak jo!"

Lšika vzala veverčáka nejprve k sobě domů. Tam si sbalila batoh a požádala maminku o peníze na autobus a vydala se na autobusovou zastávku. Maminka Lšiku kousek (protože šla do práce) doprovodila. Když ale Lšika na zastávku došla, nemohla najednou najít tu správnou, odkud jede autobus do Drmolesic. Veverčák vykoukl z batůžku, který měla Lšika na zádech: „Neboj, Lšiko, já vím, že ten správný autobus jede v osm třicet."

„Veverčáku, přestaň se se mnou dohadovat, kterým pojedeme! Tady to je, jede nám to v devět třicet, to je za pět minut," řekla Lšika.

Autobus přijel brzy, Lšika i veverčák do něj nasedli. Lšika koupila jízdenku a autobus vyrazil vpřed. Jeli asi dvacet minut, když autobus dorazil do Drmolesic. Lšika poděkovala a vystoupila. Šla jen kousek, protože veterinář měl ordinaci blízko autobusové zastávky.

Veterinář měl otevřeno a v čekárně nikdo nebyl. Lšika zaklepala na dveře a ty se otevřely. Stál tam vysoký pán a usmíval se. Byl to zvěrolékař. „Dobrý den, jak ti můžu pomoci?" otázal se.

„Můj kamarád veverčák potřebuje pomoct," řekla Lšika.

Pan doktor vzal Lšiku i veverčáka do ordinace. „Postav veverčáka na ten stoleček," řekl.

Veverčák začal protestovat, že na ten stoleček nepotřebuje. Takže pan doktor použil starou taktiku. Pošeptal Lšice do ucha plán. Poté Lšika postavila veverčáka na stůl, i když ten protestoval. Pan doktor vzal do ruky oříšek a začal veverčáka lákat. „Jé, oříšek!" zvolal veverčák. Lšika vzala oříšek, odlákala veverčákovu pozornost a pan doktor mu zavázal tlapku.

„Hotovo," řekl. „A přijďte v pátek na kontrolu."

Lšika poděkovala a rozloučili se. Na autobusové zastávce čekala maminka. „Ahoj, mami," zvolala Lšika a rozběhla se k ní. Domů dojeli autem. Veverčák Lšice slíbil, že přestane zlobit, a stali se z nich nerozluční kamarádi.

— vymyslel Josef Mudra, upravila a sepsala Julie Mudrová, 6. tř. —

O potopě

V hodinách literatury sedmé třídy přišla řada na příběhy o potopě světa. Přečetli jsme si několik různých zpracování této události a v hodinách slohu pak dostali kluci a holky za úkol vytvořit vlastní verze. Vznikly tak texty prozaické, básnické, vzniklo také několik komiksů. Ukázky sedmáckých prací na téma potopy najdete na různých místech tohoto čísla.

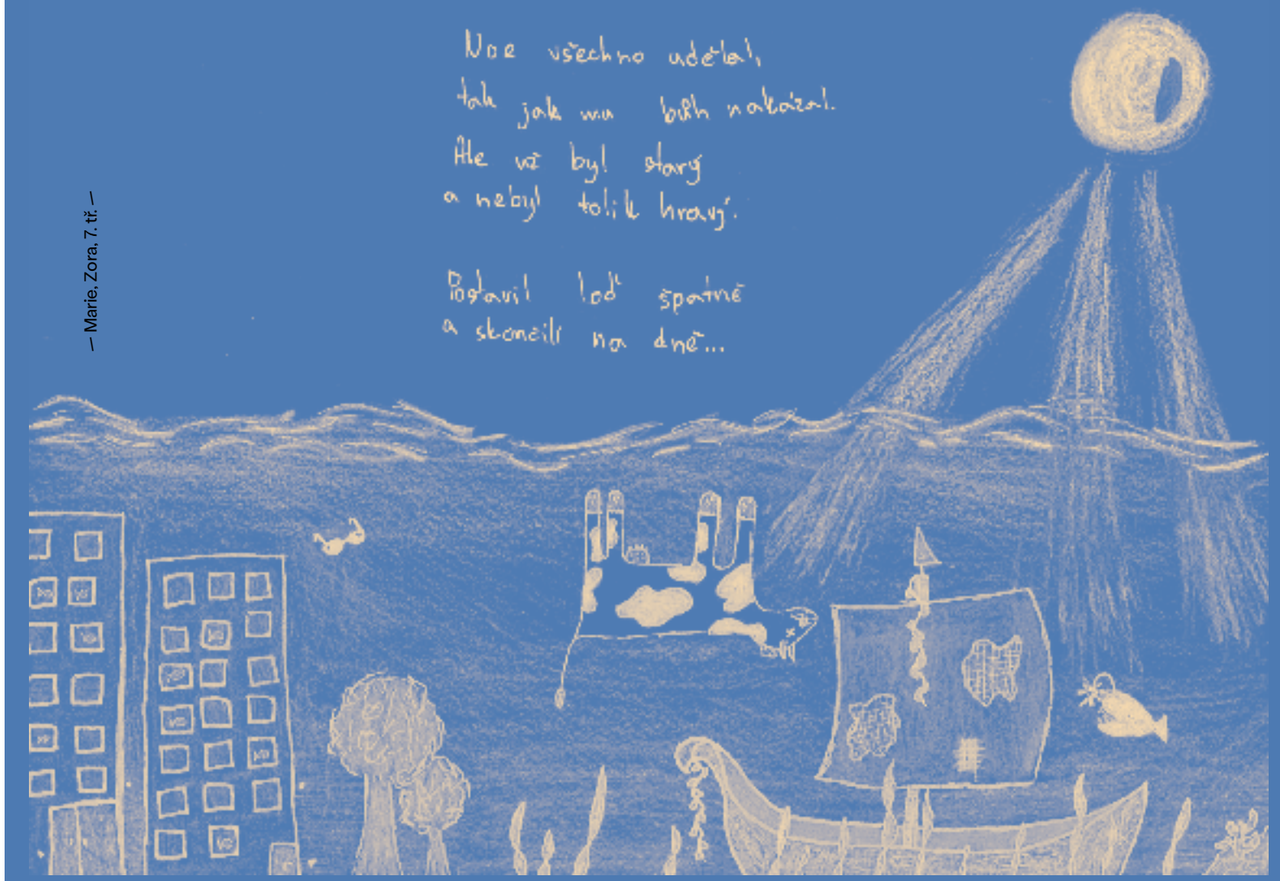
Uběhl krásný letní den
a Noe měl v noci sen.
Bůh řekl, že zatopí svět,
ale až za sto let.

„Noe postav velkou loď,
a se zvířaty na novém světě choď.
Převezte se přes oceán,
svou půdu vám dám."

Noe všechno udělal,
tak jak mu bůh nakázal.
Ale už byl starý
a neměl tolik hravý.

Postavil loď špatně
a skončili na dně...

— Marie, Zora, 7. tř. —

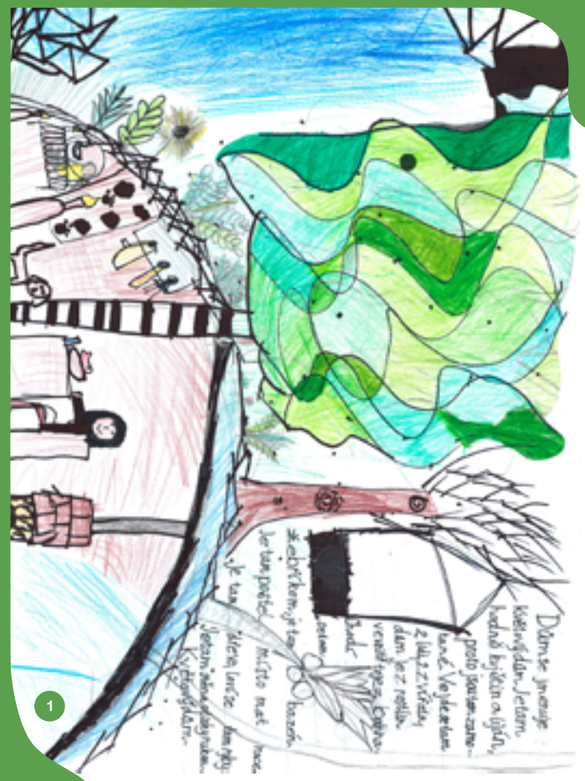

Bydlíme venku

Druháci si zahráli na architekty v hodině výtvarky a slohu. Vymysleli spoustu vychytávek v domečcích na stromě, pod zemí, na skále či v kořenech. Všechny jsou v souladu s přírodou.

CO SE DĚJE V HOD/NÁCH… …2. TŘ/DY

1 Ella Van de Eede, 2. tř.
2 Vít Vrána, 2. tř.
3 Anna Orságová, 2. tř.
4 Ondřej Tovaryš, 2. tř.
5 Ella Kudrnová, 2. tř.
6 Marika Trančíková, 2. tř.
7 Jiří Posad, 2. tř.
8 Berenika Valchářová, 2. tř.
9 Jonáš Vašek, 2. tř.
10 Laura Landa, 2. tř.

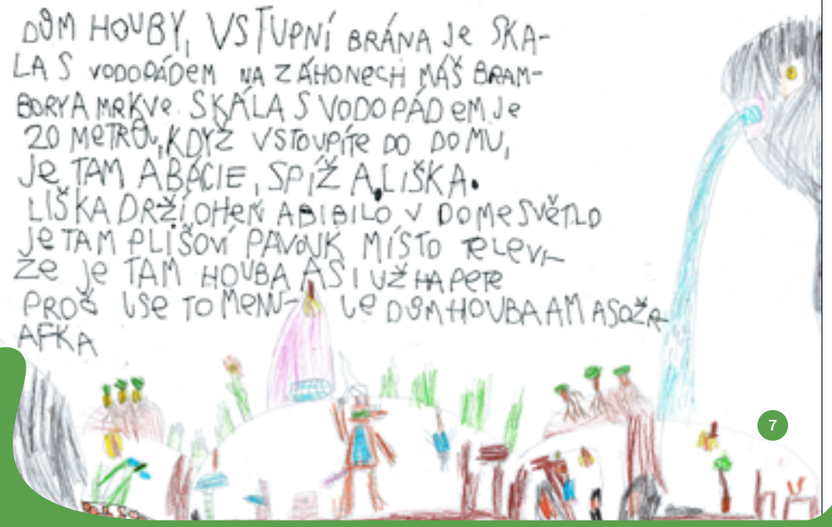

Povídání s Michalem Hanáčkem

o učení venku, vinařství a muzice

Michale, jak vzpomínáš na svá školní léta? Co se ti vybavuje?
Asi nejvíc se mi vybavují slavnosti. Ty nás vždycky bavily. Dělávaly se jednou za měsíc nebo za dva. Třeba jak jsme hráli Baladu pro banditu. Nebo jak se chodilo ven, do parku, jezdilo se na výpravy – třeba jak jsme uklízeli Hukvaldy, to bylo perfektní.

Pamatuješ si na atmosféru Sedmikrásky, když ještě sídlila v budově rožnovské ZUŠky?
Pamatuju, já jsem byl jenom tam. Tam to bylo super. Já jsem tam chodil tři roky. Hlavně si pamatuju ty velké schody.

Často jsme během vyučování vyráželi ven z budovy. Vzpomínáš si na takové hodiny? Líbily se ti?
Ano, líbily, moc. Hlavně si vzpomínám na ty chvíle v parku. Taky si pamatuju Dny Země, kdy se chodívalo uklízet na různá místa. Prostředí kolem tehdejší školy bylo hezké a zajímavé.

Zmiňoval jsi výpravy. Co se ti vybaví, když na ně přijde řeč? V čem byly pro tebe zajímavé?
Pamatuju si výlet na Čertovy skály. Vždycky se losovalo, kdo pojede. My jsme byli tři spolužáci, myslím, že to bylo s Aničkou Mikolajkovou a s holkou, která byla z Francie a jmenovala se Magali. Tys nám ve stanu vykládal různé příhody odtamtud. Taky si vzpomínám, jak jsme spali někde na hradě, na zřícenině. Bylo to fajn, být takhle venku s někým jiným než s rodiči.

Na vysoké škole jsi vystudoval poměrně neobvyklý obor – vinařství. Proč?
No, vybral jsem si ho, protože jsem se nedostal tam, kam jsem chtěl. Tak jsem pak našel obor vinařství a zalíbilo se mi, že vůbec nějaký takovýto obor existuje. A bylo taky fajn, že mě vzali bez přijímaček. Už jsem předtím absolvoval několik takových zkoušek, takže to mi hodně vyhovovalo. Později jsem se na školu, na kterou jsem se hlásil původně, dostal, ale už jsem zůstal na tom vinařství, protože se mi to hodně zalíbilo. Studovali jsme tam spoustu věcí o pěstování rostlin, o fyziologii rostlin, obecně o botanice, ale i o životním prostředí. Třeba chemie byla taky dobrá, tu jsem dělal čtyři roky.

Co je na pěstování vína nejtěžší?
Těžko říct. Tam je složité všechno, ale taky je to všechno zajímavé. Někdo se po vystudování věnuje jenom půdě, někdo třeba střihu a tak dále. Hodně těžké na celé věci je to, že člověk nikdy dopředu neví, co se stane. Přijde jeden mrazík, který může zničit celoroční nebo i několikaletou práci.

Co tě na tvém oboru nejvíc bavilo?
Právě to, že jsme byli hodně venku, i v zimě. Chodívali jsme stříhat vinohrad, to se právě dělá v zimních měsících. Taky mě bavila práce v laboratořích. Teď nemyslím chemické laboratoře. V těch našich jsme zkoumali, jak rostliny reagují na různé podněty. Zajímavá byla i samotná výroba vína, výjezdy do různých vinařství.

To bylo v Lednici?
Rok jsem byl v Brně a tři roky v Lednici. Mám titul bakalář.

Od vinařství přejděme jinam. Mluvili jsme o školních slavnostech. Zmínil ses, že jsi na jedné z nich vystupoval třeba ve hře Balada pro banditu. V ní má důležitou roli hudba, písničky. Ty jsi dneska aktivní muzikant, hraješ na kytaru a na basu. Ovlivnilo tě to, že ses už na základní škole s hudbou setkával?
Určitě mě to ovlivnilo. Ty školní slavnosti byly vždycky spojené s hudbou a se zpěvem. Já jsem tě měl jako třídního učitele a tys často nosil do výuky kytaru. Taky hudebka s Lukášem Španihelem, který na Sedmikrásce tehdy učil, byla zajímavá, jinak pojatá. Mě ale ovlivnila i rodina, můj otec hrával na kytaru, takže jsme ji měli doma a vždycky mě lákala. Ale hrát na ni jsem začal až tak ve dvanácti nebo ve třinácti. Ale pamatuju si taky, že na jedné té školní slavnosti se vytáhly před školu všechny možné staré hudební nástroje, které byly rozbité, a každá skupinka měla za úkol vytvořit vlastní hudební nástroj z těch zbytků trumpet a starých strun a takových věcí. To bylo zábavné, na to mám pěknou vzpomínku.

V jakých kapelách jsi působil nebo působíš?
Zmínil bych Playback revival. Navzdory názvu jsme hráli svoje věci. Potom, když jsem žil asi deset let v Praze, hrál jsem v kapele Baro Chandel. No a teď jsem nedávno nastoupil do rožnovské kapely Lucifer Efekt, ve které mimochodem hraju spolu s Lenkou Fiedlerovou.

Co tě baví na hraní v kapele?
Asi všechno, protože mi připadá, že nic jiného neumím (smích). Nejsem třeba nějak aktivní sportovec – teda kromě chození po horách. Hraní mě bavilo vždycky a v kapele je to přece jenom jiné, než když člověk hraje sám.

Děkuji za rozhovor.

— otázky kladl Pavel Sumec —

Muzeum nákladních automobilů Tatra v Kopřivnici

V polovině listopadu bylo rozšířeno Technické muzeum Tatry o novou část nazvanou Muzeum nákladních automobilů. Jedná se o velkou halu v blízkosti vlakového nádraží se sedmdesáti nákladními automobily a vojenskými obrněnými vozy. Mezi exponáty nechybí ani autobus. Ale hlavně: v muzeu se nenudí děti žádného věku, jsou pro ně připravena velká puzzle, odrážedla, zhotovování otisků pneumatik, startování motoru klikou a další interaktivní prvky. Vřele doporučujeme!

— Jiří Krajča —

— kresba Karolína Šustková, 8. tř. —

AKTUAL/TY

Jak jsme avizovali v minulém čísle, **venkovní učebna stojí a na podzim se v ní odehrála řada hodin**, zejména přírodopisu, ale také třeba angličtiny.

Náš spolupracovník **Steve Hunter** (rodilý mluvčí anglického jazyka) **začal pomáhat při výuce angličtiny** od čtvrté až po devátou třídu. He said: "The kids participate and encourage each other. It's a pleasure to be helping out."

Žáci a žákyně devátého ročníku se na podzim opět zúčastnili SCIO testování. Cílem bylo zjistit stav jejich vědomostí a dovedností v češtině, matematice, angličtině a také v oblasti obecných studijních předpokladů. Výsledky jsou i po distanční výuce excelentní, zejména pak v anglickém jazyce. **Naše devátá třída patří mezi deset procent nejúspěšnějších škol.**

Ve druhém pololetí se chystáme spustit nový web Sedmikrásky s novým vizuálním stylem, který se objeví také na dokumentech a bude patrný i v prostorách školy. Jeho součástí je nejen logotyp Sedmikrásky, ale i výrazné písmo a některé další charakteristické prvky.

Poté, co žáci prvního stupně absolvovali v listopadu a prosinci lekce bruslení, čeká první až třetí třídu devět plaveckých lekcí. Žáci druhého stupně se mohou v březnu těšit na lyžařský a snowboardový výcvik na Gruni.

Účastníme se projektu nazvaného Návrat. Nabízíme tak podporu žákům a žákyním, jejichž vzdělávací výsledky byly negativně ovlivněny ztíženými podmínkami souvisejícími s distanční výukou v období loňské školní uzávěry kvůli pandemii COVID-19.

— Pavel Sumec —

Sedmikráska

Motto

„Každý člověk není jen on sám, je také jedinečným, zcela zvláštním, ve všech případech důležitým a podivuhodným bodem, v němž se kříží jevy světa, jen jedinkrát takto a už nikdy znovu. Proto je příběh každého člověka důležitý, věčný, božský a proto je každý člověk, dokud nějak žije a plní vůli přírody, úžasný a hodný veškeré pozornosti.“
(Hermann Hesse, Demian)

Poslání Sedmikrásky

Vzděláváme pro život v rychle měnícím se světě, rozvíjíme přirozené schopnosti a sebevědomí žáků, podporujeme radost z učení, pěstujeme atmosféru přijetí a ohleduplnosti, usilujeme o přátelské prostředí.

Hodnoty

Přátelství, pospolitost, jedinečnost, komunikace, kreativita.

Cíle

Šťastné děti. Jsou různé, jedinečné a učí se spolu.
Sebeúcta, úcta k druhým.
Zájem o vzdělávání i mimo rozvrh hodin.
Ohleduplnost vůči životnímu prostředí.

Principy

Otevřená komunikace, naslouchání.
Zkušenosti a dovednosti mají stejnou váhu jako vědomosti.
Hledání vlastních cest.
Spolupráce, ne soupeření.
Vyučování v atmosféře bezpečí a přijetí.

Prostředí školy

Sedmikrásku najdete poblíž rožnovského kina, na adrese Bezručova 293, Rožnov pod Radhoštěm. Před hlavním vchodem do ZŠ Pod Skalkou odbočíte doleva a projdete uličkou okolo Střediska volného času až k naší škole. Obýváme budovu se samostatným vstupem. Jsme součástí rožnovské komunity a místního školství. Jsme soukromá škola, již od roku 1993 nabízíme vzdělání dětem ze zdejšího regionu. Sedmikráska je malá škola, ve které se lidé znají mezi sebou. V každém z devíti ročníků je pouze jedna třída, kterou navštěvuje nejvýše osmnáct dětí.

Výuka

Učíme tak, aby žáci a žákyně rozuměli tomu, proč se učí, a aby při učení zažívali pocity úspěchu a radost z objevování věcí.

Učíme tak, aby ve škole získané vědomosti a dovednosti byly vnitřně obohacující.

Učíme v souvislostech, klademe důraz na mezipředmětové vztahy a propojení témat s běžným životem. Zařazujeme prvky zážitkového učení, navštěvujeme knihovnu, muzea, výstavy, divadelní a filmová představení, pořádáme exkurze.

Učitelé svobodně a v souladu s cíli výuky využívají různorodých učebních metod.

Součástí výuky jsou také krátkodobé i déletrvající projekty, ročníkové práce žáků a žákyň páté a deváté třídy a pravidelné slavnosti školy.

Při výuce posilujeme vytrvalost a houževnatost při překonávání překážek. Pracujeme s chybou jako s nezbytnou součástí procesu poznávání, chyby nás učí a posouvají.

Podporujeme komunikaci, spolupráci, navazování přátelství a pěstování dobrých vztahů.

Výuka reaguje na požadavky doby, žáci a žákyně se učí pracovat s informacemi, odlišovat je od dezinformací, učí se používat informační a komunikační technologie.

Velmi důležitá je pro nás výuka cizích jazyků, při níž také spolupracujeme s rodilými mluvčími.

Dbáme na to, aby žáci a žákyně měli také dostatek pohybu. Součástí školního dne jsou také tematické procházky, vyjížďky na kole, výuka ve venkovní učebně, pobyt o přestávkách a během školní družiny na zahradě, na hřišti, v přilehlém lese, parku a podobně.

Žáky a žákyně hodnotíme v prvních pěti ročnících slovně, v 6. ročníku známkou doprovázenou slovním komentářem, v 7., 8. a 9. ročníku známkou. Součástí hodnocení je také sebehodnocení a za vhodných okolností zařazovaná zpětná vazba, kterou si žáci a žákyně dávají navzájem.

Jedním z podkladů pro hodnocení jsou žákovská portfolia, ve kterých žáci a žákyně shromažďují své povedené práce a mohou se jimi prezentovat.

Kromě vnější motivace (ocenění, slovní hodnocení, známky) podporujeme také vnitřní motivaci. Žáci a žákyně si například ve spolupráci s učiteli mohou volit témata projektů, kterým se chtějí věnovat.

Učitelé jsou motivováni k profesnímu rozvoji. Stále se vzdělávají jak v oborech, které vyučují, tak v pedagogických dovednostech.

Absolventi a absolventky
Sedmikrásky

Naši žáci a žákyně jsou připraveni pro navazující vzdělávání. Jsou přijímáni na školy dle své volby, ať už jde o gymnázia, střední odborné školy, učiliště, umělecké školy nebo konzervatoře.

Těší nás úspěchy našich bývalých žáků a žákyň v oborech, kterým se věnují (např. výtvarníci Jan Vytiska, Vojtěch Kovařík a bratři Kitzbergerové, designér Matěj Picek, chemik a vysokoškolský učitel Jan Kolařík nebo herečka Kristýna Podzimková).

Za úspěch považujeme také to, co není vždy viditelné navenek – někteří žáci a žákyně na Sedmikrásce poprvé zažili atmosféru přijetí a pochopení, našli si tu přátele, naučili se něco, co mohou využít v každodenním životě.

Učitelský kodex

Vztahy se žáky a žákyněmi zakládám na vzájemné důvěře a respektu. Nekřičím, neironizuji, neponižuji, nedávám najevo nadřazenost, nezneužívám svého postavení.

Respektuji odlišnosti a jedinečnost žáků a žákyň. Před třídou je nesrovnávám, přistupuji ke každému individuálně. Nejsou lepší a horší žáci a žákyně; jejich kompetence a dovednosti jsou z různých důvodů na různých úrovních.

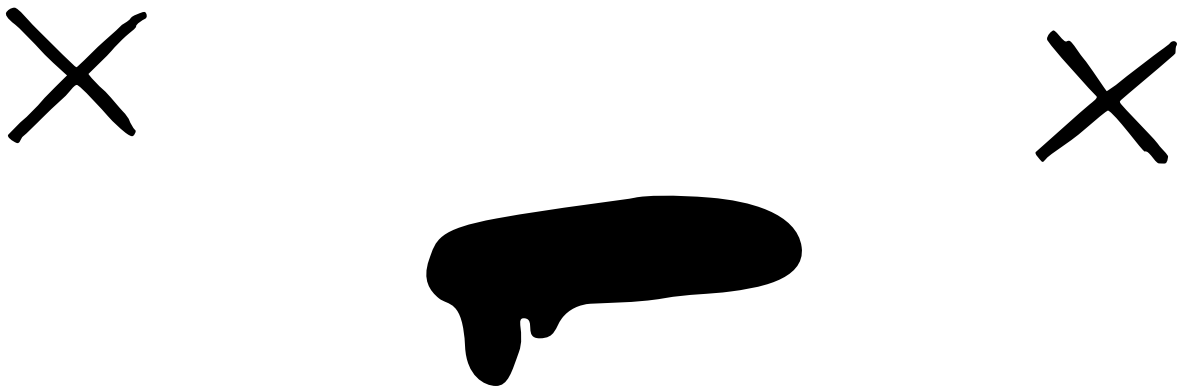
Jednám čestně, přiznám svou chybu a omluvím se. Svou chybu reflektuji a považuji ji za důležitý indikátor, který mi umožňuje posunout se dál. Vím, že nejsem dokonalý/dokonalá, vím, že dělám chyby, a vím, že je to v pořádku.

Snažím se, aby mé hodiny byly motivující, podnětné i zábavné. Hlavní aktivita v hodinách připadá žákům a žákyním. Respektuji jejich názory, akceptuji jejich emoce.

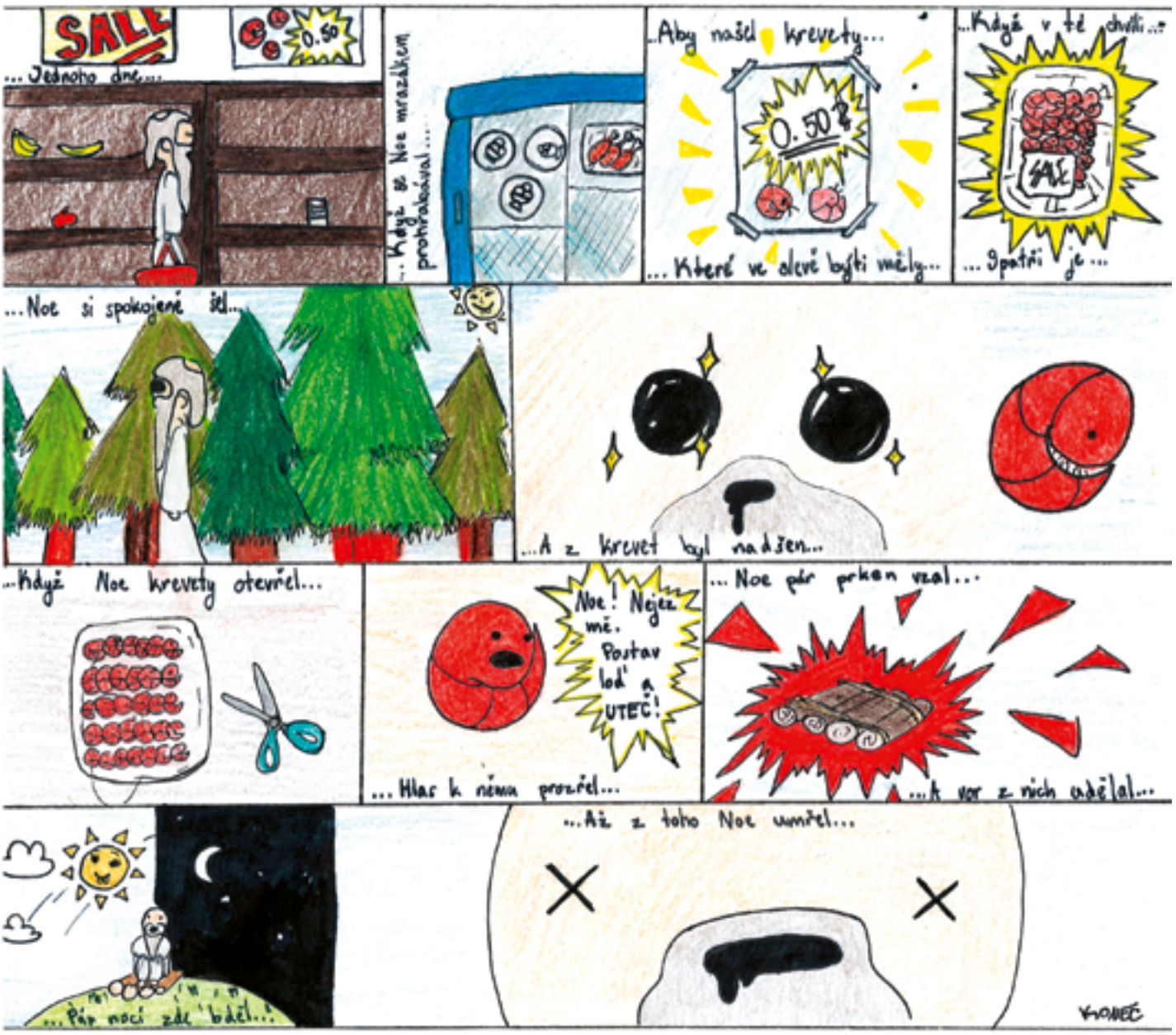
Jsem profesionál. Udržuji si hranice, které nepřekročím. Jak hranice fyzického kontaktu, tak nevhodné komunikace.

Jsem odpovědný / odpovědná za informace, které v rámci své práce poskytuji.

Zacházím diskrétně s údaji o žácích a žákyních, jejich prospěchu, rodinné situaci apod.

Co Noe na to?

Na shledanou v příštím čísle!

— Dita Lajšnerová, 7. tř. —